

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

**Природа у всіх її проявах - це перст,
який вказує нам на Бога**

ОСТАННІЙ ВИХІД

Безвихідь... Бувають ситуації, коли ми опиняємось у глухому куті й не можемо нічого вдіяти. Та навіть у таких ситуаціях життя продовжується, хоч, можливо, не так, як нам би хотілося. Проте існує безвихідь, з якої нема вороття, - смерть. Вона руйнує всі плани, знищує надії й сподівання, безжально вгашає вогник життя. Еклезіаст із сумом констатує: «... і їхнє кохання, і їхня ненависть, та заздрощі їхні загинули вже, і нема вже їм частки навіки ні в чому, що під сонцем тим діється!» (Екл. 9:6).

Смерть - це вигнання, з якого ми не можемо нікого повернути: «... жодна людина не викупить брата... щоб міг він ще жити навіки й не бачити гробу!» (Пс. 49:8,10). Ми не можемо... Але не Бог!

У Старому Завіті ми бачимо сподівання й очікування народу Божого на особливе визволення:

«З рук шеолу Я викуплю їх, від смерті їх вибавлю. Де, смерте, жало твоє? Де, шеоле, твоя перемога?» (Ос. 13:14). У світ болю, страждань, гріха й смерті приходиться Той, Хто був Світлом та Життям істинним, - Син Божий. Убитий руками беззаконників, Він занурюється в страшну темряву смерті, з якої не було виходу. Але, як

сказав християнський письменник II ст. Мелітон Сардійський, «коли Спаситель закрив Свої очі на хресті, у шеолі засяяло світло». Темрява не могла поглинути його (Ів. 1:5), пута смерті не могли втримати його (Дії 2:24), тління не змогло проникнути в Нього (Дії 2:27).

Незнищене Життя пробиває пролом в царстві смерті. Там, де не було виходу, з'являються двері. «Я - двері, - каже Христос. - Був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду» (Об. 1:18). Тепер влада над смертю - в руках Христа.

Померши і воскреснувши з мертвих, Він стає Виходом із найстрашнішої безвиході. Це той Великий Вихід, який Бог обіцяв через пророків у Старому Завіті.

Тому як би не було важко, яким би глухим не був кут, це не остання крапка! Завжди є Останній Вихід.

Смерть переможена, хоч до загального воскресіння вона ще має владу над людьми. Але ті, хто з Христом і в Христі, «у Ньому» мають воскресіння і життя, яке одного дня стане явним і реальним. Тому «ворота пекельні» уже ніколи не здолають Церкву (Мт. 16:18) - тих, хто Христові!

Тримаймося Христа всім своїм серцем, бо в Ньому - відкуплення, прощення провин, воскресіння й життя вічне!

Петро КОВАЛІВ.

МОЛИТВА ТА ДУХОВНІ РОЗДУМИ ПРО ІСУСА ХРИСТА: У РІВНЕНСЬКІЙ МІСЬКІЙ РАДІ ВІДБУВСЯ ДРУГИЙ ДУХОВНИЙ РАНОК

5 травня в Рівненській міській раді відбувся другий Духовний ранок. Зустріч ініціював мер Рівного Олександр Третяк. Представники різних християнських церков зібралися на спільну молитву та духовні роздуми. Зокрема говорили про духовну сутність Христового Воскресіння.

«У ці світлі дні ми вітаємося словами: «Христос воскрес! Воістину воскрес!». Це не просто вітання, це визнання нашої єдності, нашої християнської віри. Вони виявляють саму суть нашого ставлення до Господа, - сказав міський голова Рівного Олександр Третяк.

Секретар Рівненської єпархії ПЦУ, протоієрей Сергій Лучанін підкреслив, що такі зустрічі - можливість долучитися до обговорення важливих тем як для духовенства, так і для міської влади.

Як підкреслив мер міста, особливо приємно, що духовні ранки вже стали в Рівному доброю традицією.

ЛЮБОВНА ІСТОРІЯ

Біблія - це історія про те, як Бог, Який є Любов, спасає бунтівних грішників від самозакоханого й саморуйнівного життя.

Суть християнства - не просто в якихось правилах, принципів чи обрядах. Бог чекає, щоб людина добровільно любила у відповідь - і Його, і своїх ближніх. Біблійні заповіді - це ніщо інше, як способи проявити справжню любов (а не своє розуміння любові) та застерегти від того, що не є любов'ю.

Бути християнином - це значить повірити в Ісуса Христа, тобто прийняти Божу Любов, а також любити Його у відповідь та з любові до Нього любити ближніх. Проте жодна людина не здатна добровільно вибрати це й жити так весь час. Ми всі вражені гріхом, і через це - егоїстичні, самозакохані й любимо так, як нам вигідно, тоді, коли нам вигідно, і тих, хто нам вигідний. Саме тому Ісус Христос, втілення досконалої Любові, прийшов до людей, щоб спасти й показати, що насправді означає - любити.

Тому Біблія - це історія спасительної любові, і якщо ви ще не прочитали її або вам важко зрозуміти суть цієї книги, ось як треба сприймати її основні розділи: Любов у Трійці (до творіння); Любов ділиться (у творінні); Любов відкинули (у

саду); Любов триває (за межами саду); Любов рятує (через Авраама); Любов дбає (про Ізраїль); Любов досягає (через пророків); Любов відновлює (із вигнання); Любов приходить та втілюється (народження Ісуса); Любов служить та жертвує (життя і смерть Ісуса); Любов перемагає (воскресіння Христа); Любов поширюється (через Церкву); Любов triumфує (у відновленому творінні).

Усе починається і закінчується Любов'ю. Біблія - це правдива любовна історія. Воскресіння Ісуса - доказ того, що можна спробувати розіп'яти і вбити Любов, але вона все одно воскресне.

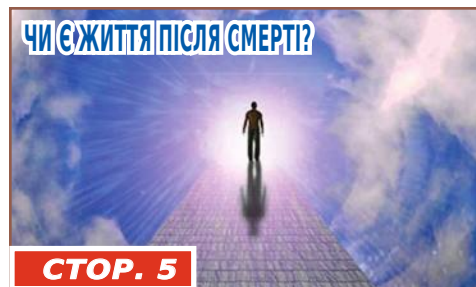
Любов сильніша за смерть. Вона завжди оживляє. Любов сильніша за зло. Вона завжди перемагає!

СТОР. 3 БОГ І КОРОНАВІРУС

СТОР. 4 БОГ ВИРІШИВ, ЩОБ Я ЖИВ

СТОР. 5 ЧИ Є ЖИТТЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ?

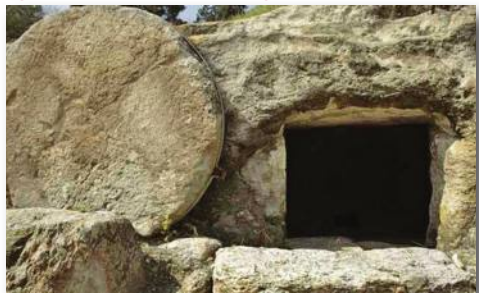
СТОР. 6 ЩО В РАЮ ПІШЛО НЕ ТАК

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

ФАКТИ, ЯКІ ПІДТВЕРДЖУЮТЬ ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ХРИСТА

Саме воскресіння Ісуса з Назарету з мертвих робить християнство християнством. Без віри в це християнство стає звичайним набором правил та обмежень, роблячи своїх послідовників найбільш нещасливими з усіх людей на землі. «Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасливіші від усіх людей!» (1 Коринтян 15:19).

Але в сучасному світі релятивізм настільки заповнив голови та серця людей, що навіть деякі християни почали думати, що кожен має право на свою правду, а тому не відстоюють воскресіння Христа як історичний факт. Ідею, що Ісус з Назарету повстав з мертвих на третій день, сприймають більше як важливе відкриття, описане в Біблії, в яке просто мають повірити. І не розглядають як реальну історичну подію, справжність якої можна довести.

Звідки ми дізнаємося про воскресіння Христа?

Те, що Ісус з Назарету був реальною історичною постаттю, вже не викликає сумнівів, навіть, наприклад, у таких солідних нерелігійних видань, як National Geographic. Серед джерел, які вказують на те, що Він помер і воскрес з мертвих, варто зазначити наступні:

1. Традиція сповідання віри, яку описав апостол Павло в Першому посланні до коринтян, 15-й розділ.
 2. Усні свідчення про воскресіння, записані пізніше (наприклад, свідчення апостола Петра у день П'ятидесятниці) пізніше записав Лука в Діях святих апостолів.
 3. Записані свідчення, найяскравішими з яких є чотири Євангелія.
 4. Свідчення істориків-нехристиян.
- Один з апостолів ранньої Церкви Павло писав: «Звіщаю ж вам, браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви, в якій і стоїте, якою й спасаетесь, коли пам'ятаєте, яким словом я благовістив вам, якщо тільки

ви вірували не наосліп. Бо я передав вам найперш, що й прийняв, що Христос був умер ради наших гріхів за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням, і що з'явився Він Кифі, потім Двадцятим. А потім з'явився нараз більше як п'ятим братам, що більшість із них живе й досі, а дехто й спочил. Потому з'явився Він Якову, опісля усім апостолам. А по всіх Він з'явився й мені, мов якому недородкові. Я бо найменший з апостолів, що негідний зватися апостолом, бо я переслідував був Божу Церкву» (1 Коринтян 15:1-9).

Павло намагається ще раз запевнити своїх читачів з Коринту (і всіх, хто читатиме це послання пізніше), що смерть і воскресіння дійсно сталися, і цьому є живі свідки.

Цікаво, що в наведеному уривку, окрім учнів Ісуса, Павло окремо згадує скептика та відкритого антагоніста, які теж стали свідками воскресіння Христа. Скептиком був Яків, рідний брат Ісуса, який не вірив, що його Брат є Месією. Проте ситуація змінилася, коли після смерті Христос з'явився Якову. Саме цей колишній скептик напише потім послання до розпорощених юдеїв, у якому говоримо про радість серед випробувань та справжню християнську віру, яка супроводжується ділами.

Відкритим антагоністом свого часу був сам Павло, який, ще називаючись Савлом та бувши членом фарисейського руху, рівно переслідував послідовників Ісуса Христа. Його чудесне навернення дорогою в Дамаск та подальше служіння у ранзі апостола (тобто того, хто був свідком воскресіння Ісуса Христа), показує, що в поширенні новини про воскресіння було щось більше, ніж вигадка. Учні не намагалися видати бажане за дійсне, а говорили те, що реально пережили – зустріч з Тим, хто помер, а потім воскрес.

Важливо також, що Павло зазначає кількість тих людей (понад 500), яким з'явився Христос після воскресіння. Така деталізація натякає на те, що цей фрагмент – не просто релігійна настанова новоначеними, а послання, яке передає очевидно тим, хто віддалений від цієї події у просторі і часі.

Існує думка, що текст Євангелій не варто сприймати буквально. Але деталі, які можна бачити в цих текстах (точна вказівка власника гробу, куди клали тіло Христа, наявність жінок, які точно знали місце поховання, наряд з воїнів, які стергли вхід у гробницю, печатки тощо) нашоують на розуміння, що тут описувалися реальні події, а не якась алегорична байка, яка мала лягти в основу нової всесвітньої релігії. Говорачи про значення чотирьох Євангелій та постання Павла, Вільям Крейг зазначає,

що «у нас є надзвичайна кількість зі згодом менше п'яти незалежних джерел про поховання Ісуса, деякі з яких надзвичайно ранні».

Варто зупинитися на питанні свідчень істориків-нехристиян. Доктор Томас Фінеган пише, що, наприклад, Іосип Флавій, римо-єврейський історик, який писав близько 93 р. н. е. і підтвердив не лише існування Ісуса, але й той факт, що він був «мудрою людиною», «вчителем» і «виконавцем різних див», згадує про його розп'яття. Фінеган зазначає також, що близько 116 р. н. е. Тацит, римський сенатор та історик, писав про те, як Нерон катував християн, і додає, що Христос «зазнав надзвичайної кари за часів правління Тиберія від рук одного з наших прокураторів, Понтія Пилата». Хоч наведені вище свідчення істориків не говорять безпосередньо про воскресіння Ісуса з мертвих, проте вони достеменно свідчать про його життя та розп'яття.

3+1 факти про те, що Ісус Христос дійсно воскрес

Факт пошуку могили, куди перед пасхальною суботою поклали тіло мертвого Сина Божого, не викликає жодних сумнівів. Навіть сам факт появи теорії про те, що послідовники Ісуса викрали тіло свого Вчителя, свідчить про те, що в гробниці тіла не стало. Та й неважко уявити ситуацію, що якби учні почали проповідувати про воскресіння Христа, а в цей момент у гробі гнило мертве тіло, їм би банально не йняли віри. Звідки тоді взялися тисячі навернених у перші ж дні служіння після дня П'ятидесятниці? Тобто свідчення учнів мало яскраве підтвердження.

Теорія про те, що тіло викрали не учні, а противники Назарянина, також не витримує критики, адже тоді в умовах поширення нового вчення вони могли б швидко усе спростувати, показавши мертве тіло. Але цього не сталося. Та й факт, що біля гробу мала стояти варта якраз аби запобігти сценарію з викраденням, свідчить про абсурдність цієї теорії.

Не будемо також детально зупинятися на теоріях про те, що закатований Ісус не помер, а просто знепритомнів, потім прийшов до тями, відвалив камінь від гробу та вийшов – вони не тягнуть і на найменшу частку імовірності.

А тепер щодо учнів та того широкомасштабного руху під назвою «християнство», який сьогодні охопив увесь світ. Послідовники Ісуса з Назарету, які були свідками Його затримання, суду, катувань та розп'яття, були вкрай деморалізовані. Вони зойно почали вірити, що Ісус справжній Месія, як тут Його вбили і поклали у гробницю. Більше того, вони тепер ще й бояться, що на них очікують переслідування за те, що вони підтримували «лжевчителя».

Учні розбіглися, Петро тричі зрікся свого Вчителя, а потім вони сховалися за зачиненими дверима через страх перед юдеями.

Тобто говорити про те, що в учнів могла народитися ідея поширювати вигадку, що Христос воскрес, – не варто. Якби це була вигадка, то як пояснити таке швидке її поширення і готовність її носіїв померти за те, у що вони вірять. Сам факт, що з усіх дванадцяти апостолів природною смертю помер тільки Іван, а решта були вбиті за свою віру, говорить про те, що в них були міцні підстави вірити у воскресіння. Як група пригноблених, наляканих, зневірених простаків стала потужним рухом, який не просто поширився в Єрусалімі (Дії 5:28), а й охопив усю Римську імперію, а потім і весь світ? Лише воскресіння та явлення Ісуса могло дати такий потужний імпульс для поширення нової системи вірування, яка і по сьогоднішній день здатна трансформувати цілі суспільства.

І навіть якщо хтось і спробує говорити про те, що християнство – це віра «безграмотних рибалок», свідчення про явлення воскреслого Христа понад 500 різним людям говорять, що Учитель подбав, аби ствердити чимало кількості людей у Своему воскресінні.

Ще один цікавий факт полягає у тому, що на деяких склепах Іст. н. е. та в катакомбах, де, як відомо, ховалися від переслідувачів ранні християни, можна побачити зображення Христа. Сьогодні для українця в цьому немає нічого дивного, але тоді хрест був знаряддям найганебнішої страти. Серед поважних римлян слово «хрест» не можна було навіть вжити у розмові – таку відразу воно викликало у людей. Але для християн вже тоді хрест асоціювався зі смертю та воскресінням Месії, з тим, що на хресті були залишені усі їхні гріхи. Що, як не впевненість у тому, що Христос справді воскрес після розп'яття, могло надихнути людей використовувати хрест як один зі своїх символів?

Історичний факт, який впливає на майбутнє

Якщо Христос воскрес, то Він має прийти знову, як про це говорить Біблія. Другий прихід Месії значуватиме встановлення Його Царства та створення нового неба та нової землі – нового світу без страждань, хвороб та несправедливості. Світу, в якому зло буде остаточно переможене.

У конкретний час світової історії відбудеться і другий прихід Месії!

Усвідомлення того, що воскресіння – реальний історичний факт, дає підстави вірити, що в конкретний час світової історії відбудеться і другий прихід Месії!

Христос воскрес – справді воскрес!

Ілія ВІТЧЕНКО.

АВСТРАЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР ПУБЛІЧНО ЗАДЕКЛАРУВАВ ХРИСТІАНСЬКІ ПОГЛЯДИ ТА ПОПЕРЕДИВ ЦЕРКВИ ПРО ГЛОБАЛЬНІ ЗАГРОЗИ

Скотт Моррісон – євангельський християнин-п'ятидесятник, який відкрито демонструє свою віру, перебуваючи на найвищій державній посаді в Австралії.

Останні заяви прем'єр-міністра щодо розуміння прав людини викликали значний резонанс, бо Моррісон озвучив занадто «старі» їх трактування: «Раніше наші права захищали нас від держави, а тепер права розуміють як щось, чого ми очікуємо від уряду... Те, що колись ми отримували від сім'ї та громади, тепер ми очікуємо від держави». Про це пише c4u.org.ua.

Він наголосив на необхідності відродити роль сім'ї та громади у прищепленні моралі та етиці громадянської взаємодопомоги, що може гармонійно реалізовуватися без втручання уряду. Моррісон цитував економіста Фрідріха Гаєка: «Свобода ніколи не працювала без глибоко вкорінених моральних переконань». Політик запевнив, що ні уряд, ні ринок не можуть цього забезпечити, бо це сфера відповідальності громади та церкви.

Сьогодні чимало держав проводять політику економічного розподілу через високі податки і щедрі соціальні програми (знаємо всім нам «забрати і поділити»). Цей шлях не лише обмежує можливості підприємців, але й формує хибне та спрощене уявлення про справедливість.

Наприкінці квітня Моррісон виступив на конференції Австралійських християнських Церков. У своїй промові він публічно визнав належність до п'ятидесятницької церкви, а також заявив, що вважає свою посаду волею Бога і шукає Його в цьому. Австралійський прем'єр попередив вірян про серйозні загрози для Церкви, з якими християни ще ніколи не стикалися. Він говорив про totale відступництво і переважання секулярних антихристиянських віянь у культурі.

Прем'єр висловив радикальні для сьогодні думки про необхідність тоталітарної модерзації соціальних мереж, принципами діяльності яких можуть користуватися нехороші люди. Він також засудив політику ідентичності і сприйняття

людини через призму групи, до якої вона належить, адже це нівелює цінність особистості і створює ґрунт для маніпуляцій.

Очікувано його слова викликали обурення в секулярністів та лівого електорату. Вони розкритикували участь найвпливовішої особи в державі на явно релігійному заході та визнання політиком своєї тождності з присутніми. На їх думку, це порушення принципу розділення держави та Церкви.

Релігійні погляди та конфесійна належність прем'єр-міністра непокоїть деяких лівих політиків. Наприклад, колишній прем'єр-міністр Кевін Радд, який очолював Лейбористську партію, вважає загрозою для демократії трактування Біблії євангелістами. Він негативно висловився щодо віри в особисте спілкування з Богом через молитву, молитву мовами і християнські передумови капіталізму. Експрем'єр належить до тієї категорії «християн», які вважають, що віру не потрібно демонструвати, а віра людини має проявлятися через опіку над «пригнобленими і маргіналізованими» групами населення. Хоча чинним прем'єр-міністром є Скотт Моррісон, проте мейнстрімні медіа ретранслюють саме позицію Радда.

У ЧЕРКАСАХ ПРОТЕСТАНТСЬКІ ЦЕРКВИ ПРОЙШЛИ МАРШЕМ НА ЧЕСтЬ ПАСХИ

2 травня в Черкасах протестантські церкви провели Пасхальну ходу. У заході взяли участь парафіяни 14 церков міста Черкас, а також Смілянської церкви «Воскресіння». Організатор ходи – ГО «Рух Реформації» за підтримки протестантських церков міста.

«Ми, християни, – це одна родина, одне ціле, ми віримо в одного Бога, хоча й належимо до різних церков. Це час, коли ми повинні об'єднатися і бути прикладом для жителів міста. Ісус прийшов на цю землю і постраждав заради кожного. Це вершина Божої любові», – поділилася думками учасниця ходи Віта Охріменко.

На Соборній площі священнослужителі молилися за мир в Україні, за благополуччя та розквіт Черкас, за здоров'я жителів міста.

«Для мене Пасха – це насамперед Ісус Христос. Його воскресіння – це реальна подія, яка змінила хід історії. Це життя людства, яке ділиться на «до» і «після» воскресіння Христового. Це доказ Божої любові до людства, звершеної у смерті й воскресінні», – наголосив представник Черкаської обласної ради християнських церков, голова ГО «Рух Реформації» Валерій Беляєв.

Захід відбувається в Черкасах 16 років поспіль. За словами організатора Максима Сагайдака, вперше така хода відбулася 2005 року. Тоді це була аматорська ідея, в реалізації якої взяли участь сім протестантських церков міста.

«За цей час кількість церков-учасниць

зросла удвоє. Нас об'єднує одна ціль – привітати жителів Черкас зі святом Пасхи. А ще – сприяти тому, щоб єдність церков була наочною і християни активніше комунікували між собою і прославляли Бога», – зазначає Максим Сагайдак.

Цьогорічна хода відбулася із врахуванням усіх карантинних обмежень, як зазначив голова ГО «Рух Реформації» Валерій Беляєв. Учасники дотримувалися соціальної дистанції та використовували засоби індивідуального захисту.

Серед найближчих планів ГО «Рух Реформації» – роздача кількох сотень продуктивних наборів для малозабезпечених черкасців, проведення конференції християн-підприємців, районних та обласних молитовних сніданків.

НАЙТЕМНІШИЙ ДЕНЬ В ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА

П'ятниця, приблизно 33 р. н. е. Це був найтемніший день в історії людства, справжня чорна п'ятниця, хоча більшість людей навіть не здогадувалися про це. У Римі Тиберій продовжував керувати імперією, жителі якої в цей день їли й пили, одружувалися та розлучалися, торгували й воювали, веселилися і подорожували. Діти гралися, жінки пліткували, чоловіки працювали, а хтось – помирав. Здавалося б, нічого особливого, звичайний день. Однак того дня була одна особлива смерть. Особлива не через свою жорстокість, бо багато хто помирав так у ті часи. Ця смерть була страшною, бо на хресті як злочинець був розп'ятий невинний і безгрішний Син Божий.

Усе почалося вночі в Гетсиманії. Воїни та слуги оточили Ісуса, щоб схопити. Петро в пориві гніву вихопив ножа і вдарив ним того, хто стояв найближче. Це був слуга Малх, який в останню мить зумів відвернутися, і Петро лише відрубав йому вухо. Кров заливала його шию, нестерпний біль пронизав все тіло, Малх закричав, затулюючи рану руками. Раптом чиясь рука доторкнулася до нього, біль зник і там, де раніше текла кров, він відчув своє вухо. Приголомшений, він подивився на Ісуса, Якого по під руки воїни вели за собою. Учні розбіглися, а Малх залишився сам посеред саду, дивлячись на свої закривавлені руки.

Ісуса привели в будинок Анни, дуже впливової на той час людини, раніше він був первосвященником. Він влаштував Ісуса допит стосовно Його вчення, але Ісус, розуміючи, що все це для того, щоб підловити Його на слові, мовчав. Анна розгубився і не знав, що робити далі, тому відправив Ісуса до свого зятя Кайяфи, чинного первосвященника.

Кайяфа давно чекав на цю мить

і був готовий провести допит серед ночі, незважаючи на те, що не було всіх членів синедріону. Ранок скоро настане, тому допит і смертельний вердикт треба було провести швидко, однак все якось не клеїлося. Так звані свідки не дуже добре підготувалися, щоб очорнити Ісуса. Один звинувачував Його в тому, що Він нібито має зруйнувати храм, інший щось говорив про податки римлянам. Але цього було недостатньо, тим більше, що Ісус просто мовчав, як ягня. Спересердя і в відчаї Кайяфа викрикнув: «Заприсягаю Тебе Живим Богом, щоб нам Ти сказав, чи Христос Ти, Син Божий?» (Матвія 26:63). Час настав. Ісус дав ствердну відповідь, сказавши: «Ти сам сказав... А навіть повім вам: відтепер ви побачите Людського Сина, що сидітиме праворуч сили Божої, і на хмарах небесних приходитиме!» (Матвія 26:64).

Порушуючи Закон (Левит 21:10), Кайяфа роздер свою одіж і заявив, що допит закінчено: «Навіщо нам іще свідки потрібні? Ось ви чули тепер Його богозневагу!» (Матвія

26:65). Священники досягли, чого хотіли, вони почули те, що їм потрібно було, щоб винести вирок: винен в богохульстві та заслуговує смерті. Однак Рим не делегував їм таких повноважень, як смертна кара, це право залишалося за римським намісником, і треба було йти до нього.

Настрій Пилата, вже зіпсований через те, що члени синедріону змусли прокнутися його так рано для розв'язання важливого питання, ще більше погіршився, коли він дізнався про суть справи – вони хотіли смерті галилейського «пророка». Він відчував, що щось тут не так, тому опитав Ісуса і чітко висловив свою позицію: «Я не знаходжу вини в цій людині» (Луки 23:4). Усе це було ніщо інше, як політична гра між Пилатом і синедріоном, і шойно римський намісник зроби свій хід – якщо Ісус із Галилеї, то Він заходить під юрисдикцію Ірода Антипи. Нехай Ірод судить Його.

Ірод зустрів Ісуса з радістю і великою надією побачити від Нього бодай одне чудо, однак Ісус відмовився його розважати і не промовив жодного слова. Ірод, який погубив Івана Хрестителя, «голос Божий в пустелі», тепер не почує від Бога жодного слова. Очікування Антипи не виправдалися, тому його радісні почуття швидко змінилися на роздратування, і він зробив свій хід – знову відправив Ісуса до Пилата.

Пилат розумів, що священники хочуть вбити Ісуса через заздрість, і зробив «хід конем» – запропонував відпустити Ісуса як злочинця, прощеного цього року на Пасху (такою була щорічна практика, коли одного злочинця відпускали на Пасху). Синедріон заблокував цей хід – «Відпусти нам Вараву» (Івана 18:40). Пилат був край здивований – вони хочуть вбивцю і злочинця замість цього невинного «пророка» з Галилеї?

Він спробував зробити ще один хід – наказав жорстоко покарати Ісуса, надіючись у такий спосіб все-таки зберегти Йому життя і вгамувати спрагу синедріону пролити кров. Але й це не вдалося, священники продовжували вимагати розп'яття – «Він називав Себе Сином Божим» (Івана 19:7). Шах. Лише імператор має право так себе називати...

Страх Пилата зростав. Він не хотів

«прогнутися» під синедріон і зробити те, що вони хочуть. Хотів показати, за ким останнє слово, тим більше, що не було реальної вини, яка вимагала б смертної кари. Крім того, напередодні дружина Пилата просила нічого не робити цьому Галилеянину, бо вона мала якісь дивні сни стосовно Нього. Усе це дуже дивно... Тому «Пилат намагався пустити Його, та юдеї кричали, говорячи: Якщо Йогопустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві» (Івана 19:12). Шах і мат – синедріон загнав Пилата в глухий кут. Священники добре продумали свою комбінацію і знали, на що натиснути, тому наміснику нічого не лишалося, як погодитися і віддати наказ про страту Ісуса...

Минуло шість годин... До цього моменту історія розп'яття фокусує нас на фізичних стражданнях Ісуса: побиття, насмішки, терновий вінок, прибиття до хреста цвяхами. Звісно, фізичні страждання Христа були жахливими, біль був реальним і нестерпним, але те, що відбувалося в духовному світі і в душі Христа, було набагато страшнішим і болючішим. Усю суть цих душевних страждань Ісус передає в одній фразі: «Елої, Елої, лама савахтані», що в перекладі значить: Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (Марка 15:34).

Обидва євангелісти, Матвій і Марк, перекладають для своїх читачів слова Ісуса, бо хочуть, щоб ми чітко розуміли, що саме Він говорив. У Своему найгіршому стані, коли Йому найважче, коли Він близький до смерті, Ісус цитує 21-й псалом, який показує стан Його душі.

Гетсиманія була лише початком агонії Ісуса Христа. Коли учні в саду заснули і залишили Його Самого, це був лише проблиск покинутості, яку Він переживав на хресті, коли Отець відвернувся від Нього.

Те, що Отець покинув Його, не означає, що в Трійці утворилася якась тріщина і розірвалася вічна спільність між Отцем, Сином і Духом Святим. Бог не може перестати бути Трійдиним. Це також не означає, що Отець перестав любити Сина: не тут і не зараз, коли Син, з любові й послуху, приносить найбільшу жертву, яка коли-небудь була принесена для

Нього. Це також не означає, що Дух Святий, Який зійшов на Ісуса під час хрещення, тепер залишив Його. Навіть у цей важкий момент, момент болю і душевних мук, Бог, залишався «Моїм Богом».

Водночас це була справжня покинутість. Це не було щось таке, що Ісус просто відчув. Його залишили не лише учні, але й Отець. Небо мовчало, і не було ніяких слів, які б звіщали, що Він – улюблений Божий Син, ніякий голуб не спускався на Нього, щоб запевнити в присутності Духа Святого, ніякий ангел не прийшов, щоб підтримати і зміцнити Його – Син повинен був пройти цей шлях Сам. У цю мить Ісус стояв перед Отцем як втілення гріха всього світу. Такою була в той момент Його ідентичність. Він – один із грішників. Більше того, Він – це всі грішники, разом узяті, з усіма їхніми гріхами. Він став гріхом (2 Коринтян 5:21), проклятий і осуджений Богом. Ось що стояло між Ним і Богом. Отець був тут, Він нікуди не подівся, але виступав в ролі Судді всього всесвіту, Який справедливо осуджує гріх і не милує навіть власного Сина (Римлянам 8:32).

Раптово все скінчилося. Жертву було принесено, невинна кров пролилася, завіса в храмі розірвалася, і шлях до святого святих був відкритий для всіх. З хреста пролунали останні слова Ісуса: «Отче, в руки Твої віддаю дух Свій» (Луки 23:46), і після цього Він помер.

Члени синедріону Йосип з Ариматеї та Никодим, які до цього були таємними учнями Ісуса, випросили в Пилата дозвіл на поховання. Неподалік була порожня гробниця, в яку й занесли тіло. Оскільки день добижав свого кінця і наближалася субота, то тіло не встигли намастити як слід для поховання. Марія Магдалина і Марія, мати Йосії, домовилися повернутися сюди після шабату, першого дня тижня, з пригтовленими пахощами, щоб завершити те, чого не встигли.

Темрява огорнула юдейську землю, і душі апостолів були переповнені страхом, відчаєм та безнадією.

Страшна п'ятниця, найтемніший день в історії людства, закінчилася.

Андрій САВИЧ.

Джон Леннокс

Заслужений професор математики

Оксфордського університету, доктор наук і філософії, відомий християнський апологет

Якщо існує Бог-Творець, то Він за визначенням відповідає за існування вірусів. Але для чого вони взагалі мають існувати? Напевно, недостатньо сказати (як деякі б зробили), що пандемія коронавірусу – це «лише біологія, яка чинить притаманне біології». Напевно, має бути краще пояснення.

Звичайно, наука свідчить, що більшість вірусів корисні, а деякі навіть необхідні для життя. Але чому повинні бути патогени, які спричиняють хаос? Ключове питання для теїстів таке: чи не міг Бог створити світ без вірусних патогенів?

Це підводить нас до цілої групи такого роду запитань. Хіба Бог не міг створити електрику, яка не була б небезпечною, або вогонь, який не спричиняє опіки? Чи не міг Бог створити органічний світ без хижацтва? Чи не міг Бог створити життя, яке не має проблем, і віруси, які є лише корисними? Хіба не міг Бог створити істот, які ніколи не чинять неправильно (адже попри те, що коронавірус – це серйозна проблема, цього року він не вб'є стільки людей, скільки це зроблять самі люди)?

Світ та його люди глибоко недосконалі

Очевидно, що існують суттєві вади як у

БОГ І КОРОНАВІРУС

людській природі, так і в фізичній. Світ повзати як жорстокою, так і аморальною поведінкою людей, а також землетрусів, цунамі, раку та пандемії коронавірусу.

Тепер ми можемо вічно дискутувати, що міг і чи міг зробити Добрий, Люблячий і Всемогутній Бог. Але досвід показує, що ніхто з нас ніколи не був би задоволений результатами цієї конкретної дискусії. І причина полягає в тому, що, попри наші слова, ми залишаємося там, де ми є, а ми – у світі. У світі, де поряд з прекрасним є місце для потворного, зокрема – коронавірусу, який руйнує дихальну систему людей.

Як математик, я звик до того, що коли ми

намагаємося протягом багатьох років розв'язати певне питання і не отримуємо результату, то починаємо думати, що варто перейти до якогось іншого питання.

Якщо ми визнаємо (а ми повинні), що перебуваємо у всесвіті, який поєднує як біологічну красу, так і смертоносні патогени, чи є якісь докази того, що існує Бог, Якому ми можемо довіряти наслідки цих проблем, своє життя та майбутнє?

Нам необхідні переконливі докази доброти Божого характеру, якщо ми хочемо Йому довіряти. Нам варто зрозуміти суть християнського вчення, перш ніж почати думати, що віра в Бога суперечить існуванню коронавірусу

або будь-якої іншої пандемії, хвороби чи дефекту у природному світі.

Суть християнського послання

Християнство стверджує, що Ісус Христос є втіленням Бога – Творець став людиною. В основі його послання лежить смерть Ісуса Христа на хресті біля Єрусалиму. Відразу виникає запитання: якщо Він – втілений Бог, чому Він на хресті? Щонайменше це означає, що Бог не залишився віддаленим від людського болю та страждань, але Сам його пережив.

Біблія вчить, що «всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). Ніхто з людей не здатен досконалим дотримуватись всіх моральних норм, вже не кажучи про Божі – і Десять заповідей чітко це показують. Отже, всі ми потребуємо допомоги у вирішенні проблеми гріха і вини, яка, знаємо ми це чи ні, виникла між нами та Богом.

Через смерть та воскресіння Ісуса ті, хто кається (що означає «відвернутися від чогось») у власному злі та своєму внеску в людський біль і страждання, ті, хто довіряє Ісусу як своєму Господу, отримують прощення, мир з Богом, Який створив і підтримує всесвіт, нове життя з новими силами та обіцянку світу, де страждань більше не буде.

Тут християнство не конкурує з жодною іншою філософією чи релігією – з тієї простої причини, що ніхто інший не пропонує нам прощення і миру з Богом, які можна пізнати в цьому житті і яке триватиме вічно.

Отже, християни – це не люди, які розв'язали проблему страждань, а люди, які полюбили й довірилися Богові, Який страждав за них.

«БОГ ВИРІШИВ, ЩОБ Я ЖИВ»

Антон Рижук з Білоруського Кобрини пів року тому пережив жахливу аварію, шансів вижити у якій у нього не було, але в Бога був інший план. Пропонуємо реальне свідчення про Боже втручання – чудеса реальні!

Пів року тому, 23 жовтня о 2:30 ночі я потрапив в дуже страшну аварію. Її обставини, здоровий глузд і логіка підказують, що загинути я мав на місці. Я керував автомобілем таксі, інші хлопці рухалися містом зі швидкістю 117 км/год, і ось ми зустрічаємося на перехресті, я відчуваю страшної сили удар в автомобіль яким я керував. Мене викидає з водійського місця так, що один зашнурований кросівок залишається лежати на підлозі, доля другого – невідома. Співробітник ДАІ сказав, що коли при ДТП сила удару роззубує, на 99 відсотків це вже труп... Я головою вибив заднє скло, вилетів на дорогу і впав на асфальт, де лежав в калюжі крові до приїзду швидкої допомоги.

Далі я провалився в дуже глибоку кому, на четвертому тижні якої лікарі, підозрюючи, що мій мозок почав відмирати, сказали, що з неї я вже ніколи не вийду. І почали цікавитися, чи можна буде мої органи використовувати після того, як зупиниться серце. Слава Богу, брат не розповів про це батькам...

Лікарі сказали, що допомогти мені може тільки чудо. І на 43-й добі коми,

4 грудня, це чудо відбулося прямо в них на очах: я вийшов з коми, і я живий!

З медичної точки зору ніяк не можна пояснити те, що я залишився живий. Такого випадку, сказали лікарі, в їхньому досвіді ще не було, і вони самі визнали, що мені допоміг Бог.

Так, це був Він і тільки Він!

Я прийшов до тями, а що далі? З імовірністю 98 відсотків я мав на все життя залишатися в вегетативному стані (ти дихаєш, тебе годують, ти старієш – і на цьому все. У народі цей стан називають «овочем»). Але Бог подарував мені неймовірне відновлення.

У перші миті вийшовши з коми, я вимовив два слова: «Господи, допоможи!». Хоча лікарі прогнозували, що заговорити мені вдасться не раніше, ніж через пів року. Коли мене

перевезли з Гродненської реанімації до лікарні мого міста, один лікар там сказав, що мене привезли просто вмирати. Напевно, так думали всі, просто не всі говорили це.

Я був в жахливому стані: 50 кг ваги, перекошене обличчя, частину якого я просто не відчував, мова не виразна, слабкий настільки, що ні сидіти, ні тим більше їсти сам я не міг, пальці не розгинаються, нога в коліні зігнута і не розгинається, скривлений хребет, плечі не на одному рівні, нога в шрамах від осколків, біля скроні шрам від осколка... Пишу це і плачу.

Але мені пощастило бути не просто свідком сили Бога, а тією людиною, на якій ця сила була виявлена. І я прославляю Бога за Його силу і любов до мене!

Коли люди дивуються, що при такому сильному ударі я нічого не зламав, я завжди відповідаю: так, це правда, практично нічого й не зламав, лише... череп.

Оскільки основа черепа була зламана, мені казали, що я оглухну принаймні на одне вухо, але мені здається, що чути я став ще краще, ніж раніше.

Якось я слухав проповідь Пола Вошера. Одну з думок запам'ятав назавжди: «Неможливо людині залишитися незмінною після зустрічі з Богом». І я підтверджую: це неможливо!

Вмираючи на хресті, Божий Син Ісус Христос бачив мене, бачив вас і знав, що без Його допомоги у нас немає ніякого шансу не тільки врятуватися в цьому повному гріха світі, але і жити наповненим змістом життям... Він випив чашу Божого гніву

до кінця, тим самим давши нам можливість завжди приходити до Нього з відвагою!

Мої страждання – це навіть не крапля і не молекула з тієї чаші, яку за мене і вас випив Христос. «Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать» (Євреїв 4:16).

На 99 відсотків я мав загинути на місці ДТП (слова співробітника ДАІ і лікарів).

Коли я вижив, на 98 відсотків мав провести в вегетативному стані все своє життя. Але Бог помістив мене в один відсоток тих, що вижили, та у два відсотки тих, що залишилися в здоровому розумі при подібних

випадках.

Я бачу Божу руку на кожному кроці відновлення і у всьому моєму житті. Він посилає мені прекрасних людей. Я поїхав в реабілітаційний центр саме тоді, коли фізично був готовий до нього. Під чітким контролем фахівців виконуючи висококласні вправи, я з величезною швидкістю рухаюся в бік повного фізичного відновлення.

Я бачу потужне Боже втручання в моє життя і я захоплююся Його мудрістю!

Ісус вирішив, щоб я жив, і тільки з цієї причини я живий! Христос на 100 відсотків мав жити, але Його розіп'яли, щоб я був з Ним у вічності, коли на 100 відсотків повинен був провести цю вічність в пеклі!

РАДА ЦЕРКОВ ДОМОВИЛАСЯ З ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРОМ РЕАГУВАТИ НА ДЕМОГРАФІЧНУ КРИЗУ

Як свідчать статистичні дані, демографічна криза – це реальність для України протягом останніх трьох десятиліть, наслідки якої проявляються в різних сферах суспільного життя: економічній, соціальній, політичній, освітній.

На цю проблему звернула увагу Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій під час зустрічі з Прем'єр-міністром України Денисом Шмигалем 23 квітня 2021 року в Клубі Кабінетів у Києві.

Питання, яке потребує уваги, – це формування цілісної, довгострокової сімейної політики держави, подолання демографічної кризи, яка триває вже третє десятиліття. На наше спільне переконання, без цього більшість реформ втрачають сенс. Якщо протягом життя одного-двох поколінь населення України скоротиться удвоє, потім український народ демографічно просто зникне – для кого будуть потрібні плоди реформ? – наголосив митрополит Епіфаній, предстоятель Православної Церкви України.

З метою реагування на демографічну кризу Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій запропонувала Кабінету Міністрів України ряд заходів.

Зокрема, провести підготовчу роботу зі спеціалістами, експертами, батьківським середовищем, релігійними

організаціями з вивчення пропозицій щодо подолання демографічної кризи. Невідкладно утворити центральний орган виконавчої влади (міністерство чи державну службу) з питань сімейної політики та подолання демографічної кризи.

Розробити із залученням батьківської громадськості та релігійних організацій та ухвалити на засіданні Кабінету Міністрів комплексну програму подолання демографічної кризи з необхідним для її реалізації фінансуванням з Державного бюджету України.

За словами старшого єпископа Української Церкви Християн Віри Євангельської Михайла Паночка, якби держава комплексно реалізувала державну політику підтримки сімей, материнства і батьківства, захищала кожен вагітність від абортів не менше, ніж безпритульних тварин, та виділила хоча б

половину коштів, які витрачаються на просування Стамбульської конвенції та ініціативи Партнерства Біарріц з небезпечною гендерною самоідентифікацією, то в Україні демографічна ситуація вже давно б значно поліпшилася.

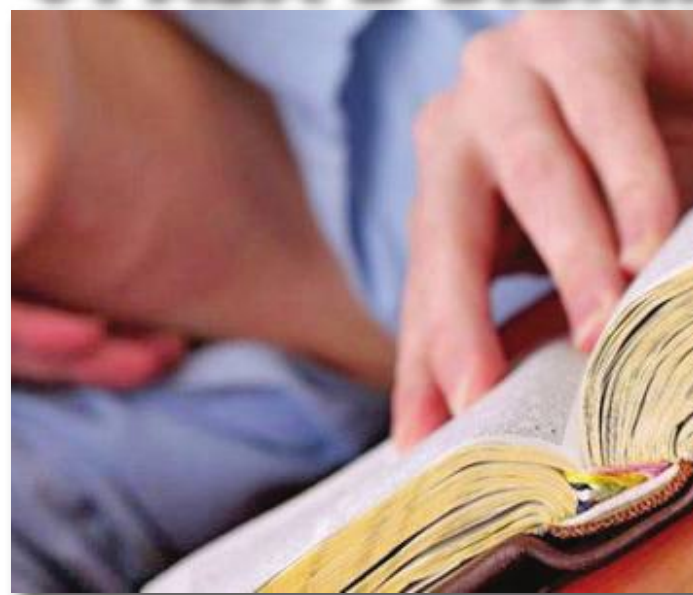
Головуючий у ВРЦіРО Блаженніший Святослав подякував голові Уряду за налагодження постійної взаємодії з багатьма профільними міністерства з цієї та іншої проблематики. Зокрема, він згадав про плідні зустрічі з керівництвом Міністерства охорони здоров'я, Міністерства освіти і науки, Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України та Міністерства соціальної політики.

Разом із цим глава Української Греко-Католицької Церкви нагадав Прем'єр-міністру про попередню домовленість щодо розробки законопроекту, спрямованого на заборону комерційного сурогатного материнства. «Треба перешкодити торгівлі людьми, зокрема немовлятами. Це ганебне явище має припинитися в Україні», – наголосив Блаженніший Святослав.

Крім цього, під час зустрічі Ради та глави Уряду України йшла мова про низку важливих для релігійних спільнот законопроектів та ініціатив: про правове регулювання діяльності капеланів (військових, медичних, пенітенціарних), збереження постійного користування землею для релігійних організацій (стаття 92 Земельного кодексу України), забезпечення справедливих цін на природний газ та електроенергію для нормального функціонування релігійних громад та їхніх соціальних закладів, протидію домашньому насильству без просування гендерної ідеології.

Прем'єр-міністр України звернув увагу релігійних діячів на нові вимоги щодо проведення релігійних заходів та закликав дотримуватися їх під час Пасхальних богослужінь, щоб уберегти віруючих від інфікування вірусом COVID-19.

НАЙПОШИРЕНІША ФРАЗА В БІБЛІЇ

Багато людей, напевно, думають, що найпоширенішою фразою в Біблії буде щось на зразок: «Не робіть...», або: «Пам'ятайте...», або: «Любіть один одного».

Насправді найчастіше повторювані заклики в Старому і Новому Заповітах – «Не бійтеся!».

Від Буття й до Об'явлення Господь закликає Своїх улюблених вірних довіритися Йому і не боятися, щоб там не було. Ось лише кілька з них.

«Бо Я Господь, Бог твій, що держить тебе за правницю й говорить до тебе: Не бійся, Я тобі поможу!» (Ісаї 41:13).

«А Ісус, як почув слово сказане, промовляє до старшини си-нагоги: Не лякайся, тільки віруй!» (Марка 5:36).

«Кажу ж вам, Своїм друзям: Не бійтеся тих, хто тіло вбиває, а потім більш нічого не може вчинити!» (Луки 12:4).

«А коли ви за правду й

страждаєте, то ви блаженні! А їхнього страху не бійтеся, і не тривожтеся!» (1 Петра 3:14).

«Ви ж про війни почувете, і про воєнні чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статися належить тому. Але це не кінець ще» (Матвія 24:6).

«І коли я побачив Його, то до ніг Йому впав, немов мертвий. І поклав Він на мене правницю Свою та й промовив мені: Не лякайся! Я Перший і Останній» (Об'явлення 1:17).

«Що ж скажем на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас?» (Римлян 8:31).

Тому не бійтеся – ми в надійних руках!

ЧИ Є ЖИТТЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ?

«Людина, народжена жінкою, короткочасна і пересичена печалю: як квітка, вона виростає й опадає; тикає, як тінь, і не зупиняється... Коли помре людина, то чи буде вона знову жити?» (Йова 14:1-2, 14).

Як і Йова, майже всіх нас турбує це питання. Що відбувається з нами після смерті? Невже ми просто перестаемо існувати? Чи життя – це постійне повернення на землю для здобуття особистої досконалості? Чи існують рай і пекло насправді, а чи це просто стан душі?

Біблія каже, що існує не лише життя після смерті, але й вічне життя, настільки славне, що «не бачило око, і вухо не чуло, і на серце людини не приходило те, що Бог приготував тим, хто любить Його» (1 Коринтян 2:9). Ісус Христос – Бог у тілі – прийшов на землю, щоб дати нам дар вічного життя. «Але Він укритий вирозками був за гріхи наші і мучений за беззаконня наші; покарання світу нашого було на Ньому, і ранами Його ми зцілилися» (Ісаї 53:5).

Ісус узняв на Себе покарання, яке заслужили усі ми, і пожертвував Своєм власним життям. Трьома днями пізніше Він підтвердив Свою перемогу над смертю, воскреснувши в душі і тілі. Він залишався на землі протягом сорока днів, і тисячі людей бачили Його до вознесення у вічний дім на Небесах. У Римлян 4:25 записано, що Він «був виданий за гріхи наші і воскрес для виправдання нашого».

Воскресіння Христове було добре відомою подією. Апостол Павло закликав людей переконатися в його реальності, запитавши в очевидців, і ніхто не міг заперечити йому. Воскресіння є наріжним каменем християнської віри – завдяки Христу, воскреслому з мертвих, ми можемо вірити, що також воскресемо.

Апостол Павло докоряв першим християнам: «Коли ж про Христа проповідують, що Він воскрес з мертвих, то як же деякі з вас говорять, що нема воскресіння мертвих? Якщо нема воскресіння мертвих, то і Христос не воскрес» (1 Коринтян 15:12-13).

Христос був лише першим з тих, хто буде знову покликаний до життя. Фізична смерть ввійшла через одну людину, Адама, з яким ми всі пов'язані. Але всі, хто прилучився до Божої сім'ї через віру в Ісуса Христа, отримають нове життя (1 Коринтян 15:20-22). Так само, як Бог воскресив Ісусове тіло, так і наші тіла будуть оживлені під час повернення Ісуса (1 Коринтян 6:14).

Хоча ми всі свого часу воскресемо, не всі попадуть на небеса. Кожній людині треба ще в цьому житті зробити вибір, від якого залежить, де вона проведе вічність. Біблія каже, що нам «визначено один раз умерти, а потім суд» (Євр. 9:27). Одні отримають вічне життя на небесах, а невірні будуть відправлені на вічне покарання (Матвія 25:46).

Пекло, як і рай, – буквально і дуже реальне місце. Тут несправедливі відчують вічний Божий гнів. Вони переживатимуть емоційні, психологічні й фізичні муки, страждаючи від досади, розчарування та безцільності.

Це страшне місце описане, як безодня (Луки 8:31; Об'явлення 9:1), як вогненне та сірчане озеро, де мешканці пекла «будуть мучитися день і ніч на віки віків». У пеклі буде плач і

скрегіт зубів, викликані горем і гнівом (Матвія 13:42). Це місце, «де черв'яки не вмирає і вогонь не вгасає» (Марка 9:48). Без сумніву, Бог не отримає задоволення від страждань грішників – Він хоче, щоб вони відвернулися від своїх грішних шляхів й отримали життя (Єзекіїля 33:11). Але Він не примує нас до покаяння; якщо ми вирішимо відкинути Його, у Нього не залишиться іншого вибору, як тільки дати нам бажане – життя без Його присутності.

Життя на землі – підготовка до майбутнього. Для вірних це буде вічне життя в безпосередній присутності Бога. Але як стати таким вірним й отримати вічне життя? Є лише один шлях – через віру в Божого Сина, Ісуса Христа. Ісус сказав: «Я воскресіння і життя; хто вірує в Мене, якщо і помре, оживе. І кожен, хто живе і вірує в Мене, не помре повік» (Івана 11:25-26).

І ще: «Хто вірує в Сина, має життя вічне, а хто не вірує в Сина, не побачить життя, але гнів Божий перебуває на ньому» (Івана 3:36). У нас не буде можливості покаятися в гріхах після смерті. Але ми можемо просто зараз прийти до Нього у вірі та любові. Якщо ми приймемо смерть Ісуса Христа як плату за наше гріховне повстання проти Бога, нам гарантовано не тільки повноцінне життя на землі, але й вічне життя в присутності Христа в Царстві Божому.

За матеріалами сайту www.gotquestions.org.

ХАЙ ЗГИНУТЬ ПІДСТУПИ ЛУКАВІ...

Іван Огієнко, або Іларіон, був українським вченим, священником, політичним, громадським і церковним діячем, мовознавцем, істориком Церкви, педагогом. Найбільше він відомий як перекладач Біблії на українську. Він здобув середню освіту, а потім навчався в Київській військово-фельдшерській школі. Професійна діяльність Огієнка почалася з роботи в Київському військовому шпиталі у відділенні для психічнохворих. У 27 років він здобуває педагогічну та філологічну освіту і стає викладачем курсу «Історія східнослов'янського наголуба».

Його життя як діяча різко змінилося в 1937 році, коли померла його дружина Домініка. Він йде в чернецтво і припиняє професорську діяльність. Наступні роки Івана Огієнка були присвячені боротьбі за українізацію Церкви, чим він дуже дратував проросійських священників та російську Церкву. Справою його життя стає переклад Біблії, над яким він працював з 1936-го по 1955 роки. У 1972 році він помер.

А нам залишилися у спадок не лише переклад Святого Письма українською, а й його вірші – про Бога, віру і безсмертя.

*Христос воскрес,
а з Ним воскресне*

*Господня правда на землі,
І все святє, і все небесне*

Заграє зорями в імлі.

Христос воскрес, і перемога

Добра над злом вогнем засяє,

І понесеться дух до Бога

У царство зоряне безкрає.

Христос воскрес,

а з Ним постане

Й правдива Церква в силі й славі –

Й вона віродить все коханє,

І згинуть підступи лукаві!

Дарина РЕБРО.

Після революції Іван Огієнко стає одним з активних діячів у сфері українізації, створив курс викладання української культури. Активно виступав за відродження української Церкви, доводячи її право на самостійне існування. У 37 років він долучається до УНР, де отримує посаду міністра народної освіти.

Огієнко боровся за те, щоб Євангеліє читалося українською, проповіди виголошувалися українською, служби, читання та співи у церквах відправлялись за українською мовою, на церковні посади призначалися особи, які знають українською.

ПРО МОЛИТВУ

Більшість людей припускаються однієї вкрай характерної і дуже поширеної помилки стосовно Бога: вони вважають, що Господь перебуває десь «там», далеко, «на небесах», мало усвідомлюючи, що таке ті «небеса». Хоча насправді Бог дуже близько і ми можемо відчути Його присутність, звісно, якщо тільки цього хочемо.

А якщо хочемо, просто потрібно попросити про це в молитві: «Бо кожний, хто просить, одержує, хто шукає, знаходить, хто стукає, тому відчиняють. Який з вас, батьків, коли син попросить у нього хліба, подасть йому камінь? Або, коли попросить риби, подасть йому змію замість риби? Або, якщо попросить яйця, подасть йому скорпіона? Отже, якщо ви, будучи злими, вмiєте добрі дари давати дітям вашим, то тим більше Отець Небесний дасть Духа Святого тим, хто просить у Нього» (Луки 11:10-13).

Ще одна характерна помилка стосовно молитви: багато людей вважають, що для молитви потрібна віра, і вони мають слухність, але висновок з цього твердження роблять абсолютно неправильний: вони не моляться, бо вважають, що їм особисто бракує віри...

Але ж віра часто-густо з'являється і тим більше поглиблюється саме завдяки молитві: сам факт, що людина, в міру своїх сил і можливостей, і головне – регулярно і постійно, молиться, вже свідчить про те, що вона вірить, що Бог дійсно існує, що ми особисто Йому не байдужі, що Він готовий вислухати нас. А коли людина починає бачити Господні відповіді на свої молитви, вона починає зростати у вірі. Загалом начебто цілком очевидні речі, які чомусь більшість людей воліє не помічати.

І ще одна доволі цікава помилка: люди

вважають, що в Господа варто просити тільки про значущі, життєво необхідні речі, а простими побутовими справами Бога краще «не турбувати». Хоча стосовно цього Біблія тримається зовсім іншої думки: «Просіть, і дасться вам, шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам» (Луки 11:9), – запевняє Христос, не вказуючи, про що ми можемо просити, а про що – ні. Він просто заявляє: «Просіть, і дасться вам». Звісно, якщо нам це принесе користь і на те буде Божя воля (фактично, це одне й те саме, адже Бог благий і не може зробити нам жодного зла, див. напр., Якова 1:13).

Але, здається, причина помилки, яка спонукує людей звертатися по Божу допомогу тільки в «значущих» питаннях або ж за крайньої необхідності, криється не в бажанні «не турбувати» зайвий раз Бога, а в простому небажанні «бути винним» Йому, мати близькі стосунки з Ним.

І наостанок ще одна помилка, що вже стосується загальної молитви: багато хто просто переконаний, що молитва – це суто приватна справа або ж справа церковної громади і в місцях поза церковною будівлею спільну молитву проводити не варто. Господь Ісус Христос стосовно цього мав зовсім іншу думку: «Істинно також кажу вам: якщо двоє з вас дійдуть згоди на землі просити про всяку річ, то чого б вони не попросили, буде їм від Отця Мого Небесного; бо, де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я серед них» (Матвія 18:19-20).

Зауважить, що спільну молитву Господь не обмежує якимсь окремим, «сакральним» місцем, Він про це навіть не згадає. І за причиною такого несприйняття спільної молитви насправді криється те саме небажання мати близькі стосунки з Творцем.

Між іншим, саме з цієї причини люди й не хочуть читати Біблію, яка, власне, і спростовує ці помилки. І ці спростування давно добре відомі всім, хто воліє мати близькі стосунки з Богом.

НАЙСТАРІША ЖИТЕЛЬКА АМЕРИКИ РОЗКРИЛА СЕКРЕТ ДОВГОЛІТТЯ

Найстаріша жінка Америки, яку всі знали як непохитну християнку, спокійно померла уві сні в Шарлотті, штат Північна Кароліна, 18 квітня 2021 року.

Хестер Форд відсвяткувала своє 116-річчя торік у серпні. Під час святкування вона поділилася метою всього свого життя: «Я живу для Господа».

Окрім довгого та повноцінного життя, жінка пережила історичне століття та дві пандемії.

Їй було 14 років, коли вона вийшла заміж за свого Джона, який помер у 1963 році. У неї було 12 дітей, 68 онуків, 125 правнуків та 120 праправнуків, повідомляє Charlotte Observer.

«Вона була стовпом та опорою для нашої сім'ї. Вона віддавала нам багато любові, якої ми так потребували, завжди підтримувала і розуміла,

– поділилася її сім'я сподами у своєму пості на Facebook. – Вона була, наче насіння, з якого виростили листя та гілки, тобто наша сім'я. Напевно, Бог вважав за потрібне зробити її головною в нашій родині, а нас благословив доглядати її й отримати міцну віру як дорогоцінний спадок».

У молоді роки Хестер доглядала за дітьми, працювала на

фермі, а її чоловік працював на місцевому сталеливарному заводі. У 1960 році вони продали ферму і переїхали в Шарлотт, де побудували будинок.

Після того, як її чоловік помер, вона залишалася жити в тому самому будинку сама, поки їй не виповнилось 108 років. Коли жінку запитали, у чому секрет її довголіття, вона відповіла: «Живіть так, щоб Господь міг використовувати вас. Живіть правильно».

До розпорядку Хестер завжди входили: банан на сніданок, прогулянка на свіжому повітрі, ігри з сім'єю та спів євангельських гімнів.

«Кожен день о 12-й годині вона молилася за нашу родину – молитвою з 23-го Псалма а також віршами з 14-го розділу Євангелія від Івана і молитвою «Отче наш», – розповіла її онука Мері Гілл.

Таніша Паттерсон-Паве, правнучка Хестер Форд, наголосила, що її прабабуся присвятила своє життя непохитній вірі в Бога.

«У часи, коли було складно, коли стільки несправедливості навколо, саме віра змушувала її рухатися далі. Це сумний день для нас, але це також великий день на небі. Хоча ми засмучені її смертю, ми дуже пишаємося тим, який слід вона залишила на цій землі, – дала Таніша.

За матеріалами: 1.cbn.com.

ЩО В РАЮ ПІШЛО НЕ ТАК

Багато людей не можуть зрозуміти, що таке конкретно скоїли Адам з Євою в Едемському саду, що Господь вигнав їх із раю, і більше того – усе людство розплачується за їх вчинок.

Про що мова, що це за заборонений плід, що за дерево пізнання, навіщо це дерево треба було поміщати в саду і при цьому забороняти Адаму і Єві до нього наблизитися? І як це пов'язано з нашим власним життям, із життям наших близьких, друзів? Чому наша доля залежить від не нами скоєного вчинку, причому скоєного дуже і дуже давно.

Що сталося в раю? Там сталося найстрашніше з усього, що тільки може статися між істотами, які люблять одне одного і довіряють одне одному. У райському саду сталося те, що через час повториться вже в саду Гетсиманському, коли Юда приведе туди натовп озброєних стражників, які шукали Ісуса.

Простіше кажучи, у раю сталася зрада.

Людина зрадила свого Творця, коли повірила наклепу на Нього і вирішила жити за власною волею.

Людина навчилася зраджувати найближчих їй людей, коли Адам звинуватив дружину у власному гріху.

От що сталося в раю. А як це все сталося і чому виявилось пов'язаним із життям кожного з нас, спробуємо з'ясувати детальніше.

Ви увияти собі не можете!

Бог створив людину і помістив її в місце, найбільш сприятливе для життя. Тобто в прекрасний Едемський сад, який також прийнято називати раєм. Сьогодні ми можемо лише будувати різні догадки і припущення, як виглядав той райський сад. Та проте сміливо можна заклястися, що будь-яке з цих припущень виявиться неправильним. Чому?

А тому, що й сама людина тоді була іншою – чистою, радісною, вона не знала тривоги і турбот, була відкрита для світу, зустрічала цей світ щасливою і владною усмішкою повелителя. Причина проста: людина тоді ще не викреслила Бога зі свого життя, була з Ним у щонайтіснішому спілкуванні й отримувала від Бога такі знання, розради і дари, про які ми сьогодні й гадки не маємо.

Нам залишається лише пофантазувати на райську тему. Причому – з натугою протискуючи ці свої фантазії крізь вузькі просвіти між невеселими думками про навколишнє життя, що терзають будь-яку сучасну людину з ранку до ночі. Той мізерний фарш фантазій, який вивалиться на виході цієї уявної м'ясо-рубки, і буде нашими сьогоднішніми увяленнями про рай.

Звичайно ж, райський сад був прекрасним. Але життя з Богом може виявитися для людини раєм навіть посеред безводної пустелі, порослої кущавими верблюжою колючкою. А життя без Бога і райський сад миттєво перетворює на звичайні зарості трави, кущів і дерев. Лише зрозумівши це, можна зрозуміти і все інше, що сталося в раю з першими людьми.

Утворині Божому людина зайняла унікальне місце. Річ у тому, що Бог створив світ духовний і світ матеріальний. Перший населяли ангели – безтілесні духи (частина з яких згодом відпала від Бога). Другий – усі жителі землі, що мають тіло. Людина ж виявилася певним містком між цими двома світами. Вона була створена духовною істотою, але при цьому мала матеріальне тіло. Правда, це тіло було зовсім не таким, яким ми знаємо його сьогодні. От як описує його святий Іван Златоуст: «Те тіло не було таке смертне і тлінне. Але як ясно блищить золота статуя, яка щойно вийшла з горнила, так і тіло те було вільним

від всякого тління, його ні праця не обтяжувала, ні піт не виснажував, ні турботи не мучили, ні скорбота не облягала, і жодне подібне страждання не пригнічувало».

Здатна до спілкування з Богом, людина могла сповіщати волю Божу всьому матеріальному світу, над яким отримала від Бога величезну владу.

Людина була створена, як цар або, точніше кажучи, намісник Божий на землі. Поселивши її в прекрасному саду, Бог дав їй заповідь – зберігати і рости в цей сад. У поєднанні з благословенням: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю» (Бут. 1:28) це означало, що з часом людині належало зробити райський садом увесь світ.

Для цього вона отримала найширші повноваження і можливості. Увесь світ із радістю підкорявся їй. Дикі звірі не могли завдати їй шкоди, хвороботворні мікроорганізми не викликали в ній хвороб, вогонь не міг обпалити, вода не могла втопити, земля не могла поглинути її у своїх безоднях.

І всього лише одну заборону отримав від Бога цей майже повновладний володар світу: «І заповів Господь Бог людині, сказавши: від усякого дерева в саду ти будеш їсти, а від дерева пізнання добра і зла не їж від нього, бо в той день, коли ти з'їси від нього, смертю помреш» (Буття 2:16-17).

Ось цю єдину заборону і порушила людина в райському саду. Людина, в якій було все, вирішила, що для повного щастя їй залишилося зробити ще і те, чого не можна.

Пісочниця заміновою

Але для чого ж насадив Бог у раю таке небезпечне дерево? Прямо хоч табличку вішати на нього з черепом і кістками: «Не лізь – уб'є». Що за дивний задум – посеред найпрекраснішого місця на планеті узяти й розвісити на гілках смертоносні плоди? Це те саме, якби сучасний архітектор при плануванні дитячого садка раптом спроектував на ігровому майданчику невелике мінне поле, а вихователька потім казала б: «Діти, скрізь можете гратися – і на гірці, і на каруселях, і в пісочниці. Але сюди навіть підходити не думайте, інакше буде великий бабах і дуже багато неприємностей для нас усіх».

Тут відразу ж треба пояснити: заборона на куштування плодів від дерева пізнання добра і зла зовсім не означала, ніби людина без цих плодів нічого не знала про добро і зло. Інакше який сенс був давати їй таку заповідь?

Златоуст пише: «Добра і зла не знають тільки ті, які за природою не мають розуму, а Адам мав велику мудрість і міг розпізнавати те й інше. Що він був сповнений духовною мудрістю, дивися її вияви. «Привів», – сказано, – Бог звірів, «до людини, щоб бачити, як вона назве їх, і щоб, як назве людина всяку душу живу, так і було ім'я їй» (Бутят 2:19). Подумає, яку мудрість мав той, хто міг дати імена різноманітним породам худоби, плазунів і птахів. Сам Бог так прийняв це наречення імен, що не змінив їх і навіть після гріхопадіння не

захотів відмінити назви тварин. Сказано: «Як назве людина всяку душу живу, так і було ім'я їй». Отже, той, хто знав стільки, невже, скажи мені, не знав, що є добро і що зло? З чим же це буде порівняно?».

Отже, дерево не було джерелом знань про добро і зло. І отруйними його плоди теж не були, інакше Бог виявився б подібним до вже згаданого тут альтернативно обдарованого архітектора дитячого садка. А називалося воно так з однієї простої причини: людина мала увялення про добро і зло, але – лише теоретичні. Вона знала, що добро – у послушності довірі Богові, який створив її, а зло – у порушенні Його велінь. Проте на практиці пізнати, що таке добро, вона могла, лише виконуючи заповіді і не чіпаючи заборонених плодів. Адже і сьогодні будь-хто з нас розуміє: знати про добро і робити добро – не одне і те ж. Точно так само, як і знати про зло і не чинити зла. І для того, щоб свої знання про добро і зло перевести в практичну площину, необхідно зробити певне зусилля. Наприклад, за ситуації, коли роздратована близька людина сказала тобі щось образливе, добром, безумовно, буде промовчати у відповідь, почекаати, поки вона охолоне, і лише потім спокійно і з любов'ю з'ясувати, що ж так роздратовало її. А злом у цій ситуації, так само безумовно, буде – наговорити їй у відповідь всяких гідот і посваритися з нею. Кожен з нас знає про це. Але от використувати це знання в реальному конфлікті виходить, на жаль, далеко не завжди.

Дерево пізнання добра і зла назване так у Біблії тому, що було для перших людей можливість шляхом досвіду виявити своє прагнення до добра і відразу від зла.

Але людина була створена не як робот, жорстко запрограмований на саме лише добро. Бог дав їй свободу вибору, і дерево пізнання стало для перших людей саме тим місцем, де цей вибір міг бути здійснений на практиці. Без нього райський сад, та і весь створений Богом прекрасний світ, виявився б для людини лише золотою кліткою з ідеальними умовами утримання. І суть Божої заборони зводилася до дбайливого попередження, зверненого до людей, вільних у своєму рішенні, їм немовби було сказано: «Ви можете не послухати Мене і зробити по-своєму. Але знайте, що такий непослух – смерть для вас, створених Мною з пороку земного. Я залишаю для вас відкритим також і шлях зла, на якому вас чекає неминуха погильбель. Але не для цього Я вас створив. Зміцніть же у добрі через відмову від зла. Це і буде для вас пізнанням того й іншого».

Але – на жаль! – люди не послушались і вирішили пізнати зло через відкидання добра.

Не винуваті ми!

Далі Біблія описує події в райському саду так: «Змій був хитрішим за всіх звірів польових, яких створив Господь Бог. І сказав змій жінці: чи дійсно сказав Бог: не їжте ні від якого дерева в раю? І сказала жінка змій: плоди з дерев ми можемо їсти, тільки плодів з дерева, яке посеред раю, сказав Бог, не їжте їх і не доторкайтеся до них, щоб вам не померти. І сказав змій жінці: ні, не вмрете, але знає Бог, що того дня, коли ви з'їсте їх, розкриються очі ваші, і ви будете, як боги, що знають добро і зло. І побачила жінка, що дерево добре для їжі, і що воно приємне для очей і жадає, тому що дає знання; і взяла плодів його і їла; і дала також чоловікові своєму, і він їв» (Буття 3:1-6).

Під змієм тут мається на увазі сатана – голова ангелів, що відпала від Бога і перетворилася на бісів. Один із наймогутніших і найпрекрасніших духів, він вирішив, що Бог йому не потрібний, і перетворився на сатану – непримирного ворога Божого і всього Його творіння. Але з Богом впоратися сатана, звісно ж, не міг. І тому всю свою ненависть спрямував на вінець Божого творіння – на людину.

У Біблії сатана названий батьком неправди і людинувбивцею. І те, й інше ми можемо побачити в процитованому вище уривку з Буття. Сатана вигадав брехливу історію, в якій Бог виглядав як заздрисний обманщик, який боїться конкуренції з боку людей. І люди, які вже отримали від Бога стільки дарів і благ, знали Його, спілкувалися з Ним і з досвіду цього спілкування переконалися, що Він – благий, раптом повірили цій брудній брехні. І вирішили покуштувати плодів із забороненого дерева, щоб стати «як боги».

Але замість цього всього лише виявили, що вони – голі, і стали терміново робити собі

примітивний одяг з листя дерев. А коли почули Божий голос, що кликав їх, злякалися і стали ховатися між райськими деревами від Того, Хто насадив для них цей рай.

Зрадники завжди бояться зустрічі з тими, кого зрадили. А те, що зробили перші люди, і було справжнісінькою зрадою щодо Бога. Сатана ненав'язливо натякнув їм, що, повівши заборонених плодів, вони зможуть стати, як Бог, стати рівними своєму Творцеві. А значить – жити без Нього. І люди повірили цій брехні. Повірили сатані і перестали вірити Богові.

У цьому страшному бунті і полягала головна трагедія, що сталася в раю. Люди відмовилися слухатися Бога і добровільно віддали себе на послух дияволові.

Бог простив їм цю першу зраду і дав шанс повернутися, але скористався ним люди не захотіли. Дружина стала виправдовуватися тим, що її спокусив змій. А Адам і зовсім звинуватив у своєму переступі заповіді дружину і... Бога, який дав йому таку «неправильну» супутницю. От вона, остання розмова людей з Богом у раю: «Чи не їв ти від дерева, з якого Я заборонив тобі їсти? Адам сказав: жінка, яку Ти мені дав, вона дала мені від дерева, і я їв. І сказав Господь Бог жінці: що це ти зробила? Жінка сказала: змій спокусив мене, і я їла» (Буття 3:11-13).

Так перший чоловік зрадив у раю Бога, свою дружину і самого себе. Створений для царювання над матеріальним світом, він перетворився на жалюгідну істоту, що ховається по кущах від свого Творця і докоряє Йому за дружину, яку Той йому дав. Таким зробила його отрута прийнятної від сатани брехні. Одного разу виконавши волю Божого ворога, людина сама стала ворогом Богові.

Усе в Адама

От, власне, і все. Зрадивши Бога, люди відпали від джерела свого життя. І стали повільно помирати. Так відламана від рідного стовбура гілка певний час ще зеленіє в придорожньому пилу, але доля її вирішена й неминуха. Прекрасне людське тіло, що сяяло красою і силою Божою, тут же перетворилося на тіло жалюгідне, схильне до хвороб і примх стихій, коли Бог відійшов від нього. А сам рай – місце зустрічі людини і Бога на землі – став місцем страху і муки. Тепер, почувши голос свого Творця, вона, обійнята жахом, кидалася по райському саду в пошуках укриття. Залишати таку людину в раю було б безглуздою жорстокістю.

Так, за словами Біблії, людина виявилася вигнаною з раю, стала уразливою, смертною і підвладною сатані істотою. Таким був початок людської історії. Усі ці страшні зміни в людській природі, пов'язані з відпадінням перших людей від Бога, успадкували їх нащадки, а значить – і ми, і наші друзі, і всі сучасники.

Чому так вийшло? Бо людина була задумана як істота, яка постійно перебуває з Богом і в Бозі. Це не якийсь додатковий бонус до нашого існування, а найголовніша його основа, фундамент. З Богом людина – безсмертний цар всесвіту. Без Бога – смертна істота, сліпе знаряддя диявола.

Черга народжень і смертей не наблизала людину до Бога. Навпаки, кожне покоління, живучи в духовній пітьмі, набувало все нових і нових відтінків зла і зради, зерна яких посіяли люди, які згрішили ще в раю. Як Адам, що переступив заповідь, прийняв у себе заваську шкідливих пристрастей, так і ті, хто народився від нього, і весь рід Адамов стали причасниками цієї заваски. А при поступовому зростанні гріховних пристрастей в людях розмножилися так, що розвинулись до перелюбу, непотребства, поганства, вбивств та інших безглуздих справ, доки все людство не загрузло у гріхах.

Ось, якщо коротко, зв'язок між тим, що сталося в раю з прабатьками людства, і тим, як ми вимушені жити сьогодні.

Повернутися до Бога пропада людина виявилася не в змозі. Але неможливе людям можливе Богові. І в одну з холодних палестинських ночей під сьйвом зорі молода мама народила Хлопчика, в Якому Бог з'єднав Себе з людством, що відпало від Нього.

Звали хлопчика Ісус. На землі на Нього чекало невдовге – всього 33 роки – життя, у фіналі якого буде ще одна зрада, а далі – страшні муки і ганебна страта на хресті. Але саме звідси, з моменту Його народження, починається нова історія людства, в якій примирення з Богом стало можливим для кожного, хто його жадає, прагне набути і не може більше жити без Бога.

Олександр ТКАЧЕНКО.

«Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як неумудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві! Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня» (Еф. 5:15-17).

Ніхто не буде сперечатися з тим, що життя на землі дуже коротке, швидкоплинне. Апостол Петро каже, що слава людська, як цвіт на траві: повіє вітер – і в'яне квітка, і краса її облітає.

Усі ми покинемо цю землю. Нам здається, що попереду ще багато років. Але навіть 60-70 років – це дрібниця порівняно з вічністю. Ці роки дуже швидко минуть. Тому перед нами стоїть архіважливе завдання – прожити їх правильно й розумно.

Кожному Бог виділив певний проміжок часу для життя на землі. Ми – розпорядники цього часу. І прикро спостерігати, коли час

БЕРЕЖІТЬ ЧАС

витрачається на непотрібні й шкідливі речі.

Усім нам доводилося бути на похороні. Про що ми думали в той час? Це один із найважливіших моментів нашого життя, коли ми найбільше думаємо про вічність. У той час ми замислюємося про цінність життя, про цінність стосунків, про швидкоплинність часу. Ось була людина – і не стало. Тобто в моменті смутку ми набагато мудріші, ніж у веселій компанії, в якій розв'язується язик і ведуться різні, часто непристойні розмови.

Але це не означає, що ми повинні жити в смутку. Бог дав нам все для розумного й правильного життя. Він не боронить насолоджуватися земними благами – природою, коханою дружиною чи чоловіком, дітками, друзями. Але все має бути на своєму місці.

Бог дає час, щоб ми могли влаштувати своє життя, здобути освіту й спеціальність, заробити на хліб щоденний. Бог дає можливість створити сім'ю, щоб насолоджуватися сімейним життям. Але Бог не дав нам часу для того, щоб ми залишали сім'ю та йшли десь направо чи наліво. Бог дав час, щоб ми дітей виховували, а не кидали напризволяще. Бог дав час, щоб ми могли їсти хліб щоденний і ближньому допомогти, а не викидати гроші в різніні закладах для отримання гріховного задоволення. Бог дає можливість заробити гроші не для того, щоб прожити їх.

Нам дано час, щоб ми благословляли один одного. Як приємно, коли чоловік приходить

додому, де чекає вірна дружина, і виявляє їй належну любов та пошану. Діти бачать це – і вчаться. У хаті мир, спокій, повага, любов. Це час, використаний правильно.

Та без Бога робити це просто неможливо. Без Слова Божого важко обрати правильну дорогу. У ньому Бог розставив Свої знаки застереження і заборони. І вони вказують, куди йти, щоб нам було добре.

Але ми нехтуємо цим. І йдемо по-своєму. Караємося, страждаємо. Люди ворогують, руйнуються сім'ї. Люди заздять. Наче навіжені, працюють, щоб мати кращий дім, кращу машину, кращий одяг, ніж у ближнього. Ми ніби на перегонях. Іноді здається, що все пекло повстало на людину, щоб звести її з істинного шляху, забрати мир та спокій з її серця. А Біблія каже: «Маючи їжу та одяг, будьте задоволені цим». Звичайно, потрібно одягатися та їсти, потрібно десь жити. Але неумудро весь свій час віддавати речам, які залишаться на землі. Усьому своє місце.

Писання оповідає нам про п'ятох мудрих і п'ятох немудрих дів. У чому полягала неумудрість? Вони знали, що приїде наречений. І знали, що потрібно для зустрічі. Але знехтували цим. І коли опівночі наречений прийшов – вони не змогли його зустріти, хоч мали найкращі мотиви. У їхніх світильниках не залишилося оливи. Усі діви мали однаковий час, але одні придбали оливу, а інші – не зробили цього. Одні думали про Боже, а інші – не думали.

Ми живемо не для того, щоб їсти й пити. Ми живемо для того, щоб, маючи їжу та одяг, дякувати Богові і знайти відповіді на питання: «Куди я їду? Для чого живу? Що мене чекає після смерті?».

У кожного попереду – вічність. І багатьом Бог скаже: «Я дав тобі життя, дав відрізок часу. Чому ти не подбав про свою душу? Чому не зустрівся з Ісусом, Який не раз кликав тебе і, як батько блудного сина, роками чекав на тебе?».

Бог чекає ще сьогодні. Але час, наче пісок кризь пальці, утікає від нас. Тому не розмінюйтеся на дрібницю – візьміть до рук Біблію, бо це найдорогоцінніше вкладення у своє життя, у свою душу, у свою вічність. Не нехтуйте тим, що нам на добро, на спасіння, бо це нерозумно. Шукайте найперше Царства Божого – і все решта додається. Поставте все на свої місця в житті – і ви побачите, як добре, приємно й щасливо жити з Богом у той час, який Він виділив вам на цій землі.

Михайло ПАНОЧКО.

Старший єпископ Української Церкви ХВС.

РІЗНІ СТАНДАРТИ ДОБРОТИ

«Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого» (Марка 10:18).

«Усе у всесвіті – добро до того часу, поки узгоджується з природою Божою, і усе – зло, коли не узгоджується з нею» (А. В. Тозер).

Добро і зло. Ми всі знаємо між ними різницю, чи не так? Хіба не із вродженим знанням про те, що добре і що погане, ми приходимо в цей світ?

Часто кажуть, що всі люди усею серцею добрі. Чи так це? Усім людям по серцю ті художні й документальні фільми і телепередачі, які освітлюють людську доброту. Немає жодної популярної історії, роману чи фільму, де зло перемало б добро.

Ми вирости, спостерігаючи, як хороші люди проходять через важкі випробування. Усі повстали проти них, їм загрожувало неминуче поразка, часто напруга не вщухає до самінького кінця сюжету, але несподівано герої прориваються до перемоги і справедливості. Ми чекали цих фіналів і аплодували їм. Ми чекали, що добро завжди перемаже, – адже Бог на боці добра, хіба ж ні?

Останніми роками продюсери і телеканали ініціювали тренд, представивши реаліті-шоу, що демонструють перетворення. Усе почалося з телешоу, які показують, як налаштовується атмосфера в сім'ї, повній скандалів. Ми, як приклеєні, сиділи біля екранів телевізорів, захоплюючись щедрістю філантропів, що допомагають бідним і нужденним. Ми передчували шок учасників, коли їх життя зміниться, і ридали, коли наставав момент розв'язки й нещасні люди дивилися на свій оновлений будинок. Потім починалося інше шоу, де допомагали «невдахам», що страждають на ожиріння, значно скинути вагу, потім інші, що допомогли своїм героям одягнутися із смаком, зробити зачіску, макіяж та інше.

Незабаром знаменитості підхопили тренд. Визнані артисти проклали шлях для тих, хто інакше не мав би можливості продемонструвати свої вокальні дані чи вміння

танцювати. Ми аплодували, дивлячись на незнайомих нам кандидатів, що отримали шанс відразу стати сенсацією, зіркою. Яка доброта, яка щедрість і який жест доброї волі!

Будь-яка програма, що висвічує великодушність, захищає невинних або жертвує часом заради того, щоб допомогти знедоленим, миттєво набирала популярність. До цього списку увійшли передачі про поліцейських або мисливців за головами, що ловили небезпечних злочинців. Ці програми теж стали одними з найпопулярніших за кількістю переглядів.

Отже, у центрі того, що приносить нам задоволення, часто поставлена доброта людини.

Основи продажу і маркетингу навчають, що продукт повинен пре-красно виглядати, пахнути, звучати, бути приємним на смак і на дотик. Він повинен викликати позитивні емоції і почуття в покупця, дарувати щастя. Хороший продукт так або інакше знайде свого покупця. Урешті-решт, навряд чи хтось захоче придбати погану річ. Тільки збочені нав'язуватимуть щось погане.

Коли ми чуємо: він хороший чоловік або: вона хороша жінка, ми зазвичай приймаємо цю оцінку за правду. Уразлива людина легко втрапить пильність і прийматиме за надійні і правильні твердження і вчинки людей, яких вважають хорошими і добрими. Але чи завжди ці оцінки точні?

Хіба можемо ми обманюватися, називаючи хороше поганим і погане – хорошим? Хіба не кожній людині відома різниця? І вже точно ми не могли б помилитися, називаючи добро злом і зло добром.

Пригадайте історію про багатого юнака, що звернувся до Ісуса Христа. Це була чесна, моральна людина. Він ніколи не коїв перелюбу

або вбивства, ніколи не брехав, не крав, нікого не обманював у бізнесі. Він з повагою ставився до своїх батьків. Він був зразковим громадянином свого суспільства і, ймовірно, викликав захоплення багатьох людей. Він шанобливо звернувся до Ісуса, назвавши Його «Учителем Добрим».

Один лідер звернувся до іншого, одна добра людина назвала доброю іншу. Він шукав спільний ґрунт зі знаменитим Учителем, з Яким уперше зустрівся особисто. Можливо, він думав: «Якщо я сподобаюся цьому Пророкові, звернувшись до Його доброти, то Він прихильно поставиться до мого прохання». Проте Ісус, перш ніж відповісти на питання юнака, Сам спитав його: «Чого зवेश Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого» (Марка 10:18).

Навіщо Ісусу поправляти людину, що назвала Його добрим? Хіба Ісус не був добрим? Звісно ж, був! Чому ж Він вимовив такі слова? Чи могло бути, що «добрый» – це неправильний стандарт оцінки? Іншими словами, чи можливо, щоб людський стандарт доброти відрізнявся від Божого?

Яку відповідь отримали б ми, якби опинилися на місці цього юнака і звернулися до Ісуса як до «Учителя доброго»? Я можу відповісти за себе. Я вже багато років дитина Божою, я не раз перечитав усю Біблію повністю, я годинами вивчаю Писання, молюся щодня і віддаю весь свій час служінню, і проте я отримав би ту саму відповідь, що і цей багатий юнак. Ісус так само сказав би мені: «Джоне, чому ти називаєш Мене добрим?».

Звідки я це знаю? Дух Божий сказав мені приблизно те саме, що й Ісус цьому молодикові.

Джон БІВЕР.

ЩОДЕННИЙ ВИБІР

Легко вважати себе кимось, ніж бути таким насправді. Це стосується будь-яких аспектів життя, зокрема й питань віри: можна вважати себе віруючою людиною, яка любить Бога і кориться Його волі, і не бути такою... Принаймні у Божих очах.

Біблія пояснює це так: «Хто каже: «Я люблю Бога», а брата свого ненавидить, той говорить неправду: бо той, хто не любить брата свого, якого бачить, як може любити Бога, якого не бачить? І ми маємо від Нього таку заповідь, щоб той, хто любить Бога, любив і брата свого» (1 Івана 4:20-21).

Або ось такі слова: «Не кожен, хто говорить Мені: Господи! Господи! – увійде в Царство Небесне, а той, хто виконує волю Отця Мого Небесного» (Матвія 7:21).

Це можна було би проігнорувати, якби це не вимовив Сам Господь. Хоча, звісно, можна вдати, що не помітив, або ж, як варіант, переконати себе, що особисто я волю Богу якраз і виконую. Звичайно, якщо не вдаватися до тонкощів, у чому ця воля полягає...

Насправді питання любові до Бога (а разом з нею і любові до ближніх), заповідей Божих і виконання Його волі мало кого цікавлять. Хоча в цьому мало хто зізнається... Загальна байдужість прикривається показовим благочестям...

Що з цим робити? Принаймні варто спробувати комусь відкрити очі на його невігластво щодо духовних питань, адже «хто гадає, що він знає що-небудь, той нічого ще не знає так, як треба знати. Але хто любить Бога, тому дано знання від Нього» (1 Коринтян 8:2-3).

І тут ми знову повернулися до любові, і це не дивно, адже «Бог є любов» (1 Івана 4:8). І щоб пізнати Бога, треба любити, у чому, власне, й полягають Його заповіді: «Заповідь нову даю вам: щоб ви любили один одного;

як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного... Якщо любите Мене, то дотримуйтеся Моїх заповідей» (Івана 13:34; 14:15). І саме в цьому полягає воля Божа: «Хто любить Мене, той слово Моє збереже; і Отець Мій полюбить його» (Івана 14:23).

Бо інакше все наше благочестя, усе знання Бога будуть оманливими й пустими: «Хто говорить: «Я пізнав Його», але заповідей Його не виконує, той неправдомовець і немає в ньому правди; а хто дотримує слово Його, в тому істинно любов Божа здійснилася» (1 Івана 2:4-5).

Ну, а любов до Бога неможлива без любові до ближнього, власне, любов до Бога ми виявляємо своїм власним ставленням до ближніх, тобто людей, які поруч з нами. І таке зауваження вкрай важливе, адже ми завжди намагаємося визначити, хто для нас ближній, а хто – ні. Та Біблія з цього приводу притримується зовсім іншої думки: ближній – це саме та людина, яка перебуває поруч з нами в певний момент і в певному місці (див. Луки 10:25-37).

Ясна річ, що все написане просто звучить лише на словах, так би мовити, у теорії, але вкрай важко втілити це на практиці, у реальному житті. Але таке враження може скласти лише на перший погляд, насправді все написане самій людині просто не під силу втілити в життя. Інакше Господу не треба було би втілюватися, приходити видимим чином у цей грішний світ, тяжко страждати за нашні гріхи на Голгофському хресті.

«Для людей це неможливо, та не для Бога, бо все можливо Богові» (Марка 10:27). Христос для того й прийшов, щоб подолати прірву, яка виникла між Богом і людьми внаслідок гріхопадіння.

В Особі Христа Господь вийшов назустріч людям, і тепер за кожним з нас залишається вибір: виходити назустріч Богові чи ні. Це проявляється в нашому бажанні чи небажанні слідувати Божим заповідям.

От тільки слідування це у принципі неможливо без Божої допомоги. Таким чином, за нами фактично залишається лише вибір: чи готові особисто ми прямувати до Бога, чи ні; чи готові скористатися Його допомогою в цьому слідуванні чи ні; чи готові коритися Йому, чи все ж таки ні.

Причому перед таким вибором ми опиняємося ледь не щоденно, і цей вибір залежить саме від нас.

ДЕНЬ І ГОДИНА

Егуд почув уві сні голос: «Упорядкуй свої справи, покайся за провини й приготуйся постати перед Богом, бо невдовзі тебе буде покликано з цього світу».

Однак прокинувшись, Егуд почав розмірковувати: «По-перше, то був лише сон, який, найімовірніше, приснився мені тому, що я з'їв щось важкотравне; по-друге, я не можу витратити намарне жодної хвилини, бо мушу заробляти гроші; а по-третє, я цілком здоровий і в розквіті сил, тож у мене попереду ще багато часу».

І він продовжив, як звичайно, дбати про свої справи й насолоджуватися життям. Про всяк випадок, однак, вдався до певних змін: щоб уникнути можливої аварії, перестав користуватися автомобілем, а також почав більше дбати про здоров'я, зокрема, ввів у денний розпорядок прогулянки на свіжому повітрі.

Це останнє, щоправда, мало не коштувало йому життя. Під час одної з прогулянок буквально останньої миті він встиг відстрибнути, коли на тротуар на великій швидкості вилетіла машина. Егуд розсміявся: його розвеселило те, що він зруйнував плани смерті.

Наступного дня сусідський сторожовий пес, якому вдалося звільнитися від ланцюга, уже приготував стрибнути на Егуда, але господар

в останню секунду влучним пострілом застрелив собаку. Після цих двох смертельно небезпечних випадків Егуд дійшов висновку, що його життя стало удвоє безпечнішим.

Увечері він вирішив змести зі стіни павутиння. Виліз на табуретку, втратив рівновагу, впав і скрутив собі в'язи.

«Якщо ми не можемо розпізнати дії невідворотних законів, то віримо, що ми – вільні». Цей афоризм Людвіга Бьорне (1786-1837), здається, відображає переконання багатьох наших сучасників. У давній суперечці про те, вільна людина, а чи її доля наперед визначена, шальки терезів останнім часом начебто схилиються

на бік неминучості певних подій у нашому житті.

Можна дискутувати і на основі Святого Письма доводити як те, що кожен із нас має своє призначення, так і те, що всі ми володіємо вільною волею. Однак попри те, визначено нашу долю наперед чи ні, окреслена довжина нашої життєвої дороги, а чи вона залежить від якихось обставин, запланований до хвилини кінець світу чи ні, послання залишається незмінним: «Будь готовий!».

Історія Егуда, який хотів уникнути смерті, але загинув у начебто безпечній власній домівці, переповідає нам сучасною мовою один із сюжетів Книги пророка Амоса.

ІДЕАЛЬНА ЖІНКА

«Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечестно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!» (1 Коринтян 13:4-7).

Чоловік сидів у крамничці, коли до нього підійшов сусід.

– Я одружуюся, – сказав він другові, – і тому дуже схвилюваний. А ти ніколи не думав одружитися?

Чоловік відповів:

– Авжеж, думав. Коли був молодий, то дуже хотів одружитися. І вирушив у подорож, щоб знайти її. В одному місті зустрів вродливу жінку, зграбну, ввічливу й духовну, та вона не знала життя. І я вирушив далі, в інше місто. Там зустрів жінку, що була і глибоко духовна, і компанійська, і прекрасна з усякого погляду, але спілкуватися нам було важко. Я пішов далі і після довгих поневірянь знайшов ту, про яку мріяв. Вона була глибоко

духовна, сповнена грації, прекрасна з будь-якого погляду і променила спокоєм. Я вирішив, що знайшов ідеальну жінку.

Приятель запитав:

– То чому ж ти з нею не одружився?

– Гай-гай, – відказав чоловік, скрушно похитуючи головою. – Вона також шукала ідеального чоловіка.

...

Любити – це значить приймати іншого з його способом життя, багатогранністю особистості, негативними рисами, а не шукати втілення нерозумної мрії. Досконалий чоловік – той, що не шукає ідеальної жінки.

СЕКРЕТ УСПІШНОГО ПОДРУЖЖЯ

«Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе» (Ефесян 5:28).

Водного чоловіка запитали: «Ви одружені вже чимало років. Яка таємниця успішного подружжя?».

– Я повсякчас захоплююся своєю дружиною. Якщо у твого сусіда трава зеленіша – це значить, що ти не поливаєш свою траву. Я кажу жінці раз у раз: «Ти прекрасна. Ти жадання мого серця. Ти пречудова». Навіщо? По-перше, це допомагає їй квітнути, тому що жінка відображає любов свого чоловіка. По-друге, це допомагає моему серцю бути повсякчас закоханим у неї. Її кажуть, що вона виглядає набагато молодшою за свої літа. Вона відповідає: «Це тому, що чоловік мене дуже любить».

Жінка – відображення любові свого чоловіка.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.). На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

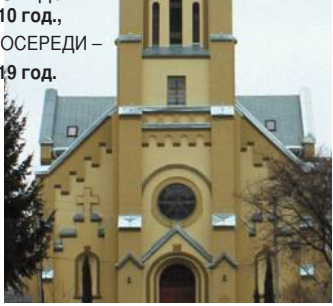
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...*Бог є любов...* (І Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ «Спасіння» м.Прага

Неділя 13:00
П'ятниця 19:00 (сліванка)
Субота 19:00 (молитовне)

Na Doubkové 2040/8 Praha 5 Smíchov

+420608254334 Леонід
+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр

Церква «Спасіння Божже»

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av.Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:

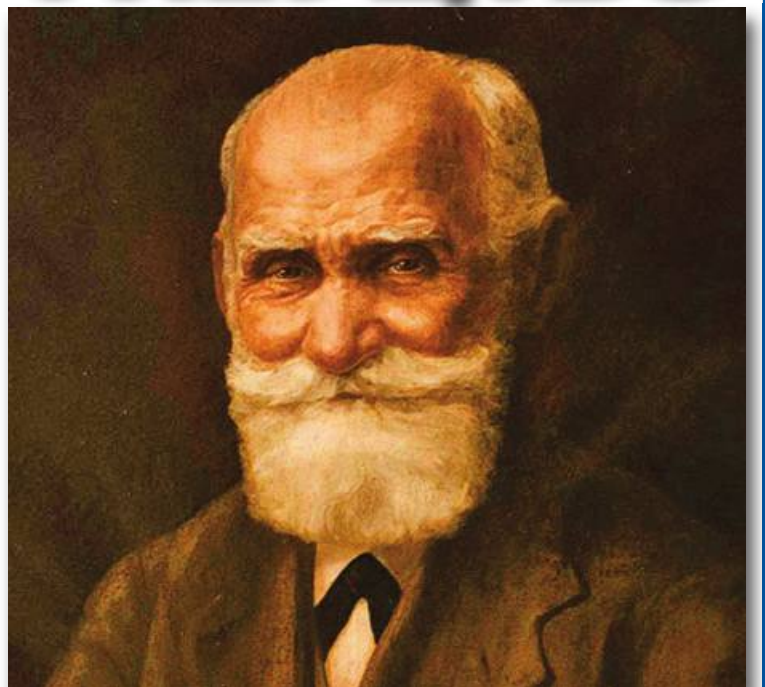
Неділя - 11:00

П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ПРО ЗНАННЯ І НЕУЦТВО

«Страх Господній початок премудрости, нерозумні погорджують мудрістю та напучуванням» (Приповісті 1:7).

Було це в радянські часи. Академік зі світовим ім'ям Іван Павлов (1849-1936), засновник учення про вищу нервову діяльність, одного разу сидів на лавочці в парку і читав Біблію. Повз нього проходив

гурт молоді. Побачивши його з книгою в руках, хтось запитав:

– А що, дідуся, читаєте?

– Біблію, – відповів великий учений.

– Ах, темнота! – махнули рукою молоді і пішли далі, не знаючи ні того, хто перед ними сидів, ні того, про що насправді навчав Біблія.

ВІРЮЮ

№ 5 (268)
ТРАВЕНЬ 2021 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samara@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль. Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923. Редакція не завжди поділяє погляди авторів.